

JANUARI/FEBRUARI 1977

Conferentierede Henk Hoekstra	1
Discussies	21
Slotwoord Henk Hoekstra	67
Oproep van de CPN	74
Partijbestuur CPN was bijeen	79
Grondslag voor de nationale conferentie op 15 en 16 januari 1977	80

83651

INT. INSTITUUT
SOC. GESCHIEDENIS

5 JAN. 1981

AMSTERDAM

Dit conferentieverlag verschijnt als extra nummer van Politiek en Cultuur, tijdschrift, gewijd aan de theorie en praktijk van het marxisme-leninisme, onder leiding van het partijbestuur van de CPN.

POLITIEK EN CULTUUR

verschijnt twee-maandelijks bij uitgeverij Pegasus
Leidsestraat 25, Amsterdam-C., tel. 23.11.38

De abonnementsprijs is f 12,25 per jaar,
losse nummers f 2,50
Studentenabonnement f 8,25 per jaar

Ons gironummer is 447416, Gem.giro: P 1527
Correspondentie over betaling en verkoop s.v.p.
zenden aan de administratie p/a Pegasus.
Alle correspondentie over de inhoud aan de
redactie van P. en C., Prinsengracht 473,
Amsterdam-C., tel. 262565

Conferentierede Henk Hoekstra

247
198

Aanwezigen, kameraden, het partijbestuur heeft het nodig gevonden om aan de vooravond van de verkiezingen een brede consultatie in onze partij te houden, waarbij zoveel mogelijk leden en ook sympathiserenden van onze partij betrokken zijn. De beraadslagingen dragen het stempel van de ernstige situatie waarin ons land verkeert. Er dreigen grote gevaren voor het levenspeil, gevaren ook voor de sociale verworvenheden; de bewapeningswedloop waaraan ook de Nederlandse regering deelneemt, stelt vrede en veiligheid van ons land in de waagschaal.

Wij communisten onderkennen de ernst van de toestand, wij willen die ook op deze conferentie niet verbloemen of een beetje opsieren zoals dat op het ogenblik van vele kanten gebeurt, maar wij zullen ons ook niet er bij neerleggen of erin berusten.

Voor ons betekent het reëel onder ogen zien van de toestand alleen maar initiatief nemen. Initiatief nemen tot actie, het aan de mensen duidelijk maken dat juist onder de huidige omstandigheden die actie nodig is en ook de mogelijkheden aanwezig zijn en aangegrepen moeten worden om een andere weg in te slaan naar een andere politiek in ons land voor de verdediging van het levenspeil, voor de bestrijding van de werkloosheid, voor vermindering van bewapening, voor verdediging van de democratische rechten.

Al in de grondslag voor deze conferentie hebben wij in hoofdlijnen het optreden van onze partij in de naaste toekomst ter beoordeling aan u voorgelegd.

Dat is dan ook vanzelfsprekend onderwerp van beraadslaging en vooral van uitvoering onmiddellijk na deze conferentie. Want veel tijd is er niet meer.

Dag in, dag uit nemen we de symptomen waar van een doodzieke regeringspolitiek, waarbij nu al jarenlang de gevolgen van de crisis worden afgeschoven op de werkers en op andere niet-monopolistische groepen uit de bevolking.

Ons is jarenlang voorgespiegeld dat er met de regering-Den Uyl nivellering zou komen. Maar de machtigsten hebben van de crisis gebruik gemaakt om nog meer rijkdom en om nog meer macht bij zich te concentreren. Dat zijn de banken, dat zijn de multinationals. Dat is per slot van rekening terechtgekomen van al die praatjes die we aan hebben moeten horen over de matiging, over de noodzaak van inleveren van grote stukken van het loon, van de sociale voorzieningen, zogenaamd om de crisis te bestrijden. Ik wil zeggen dat het nu niet meer nodig is om zich af te vragen of

het aanhalen van de broekriem, of het matigen van de lonen en het bezuinigen op sociale en culturele voorzieningen zou helpen de crisis en de werkloosheid te bestrijden. Dat hoeft men zich niet meer af te vragen. Want dit alles is immers in de afgelopen jaren geschied — en in toenemende mate in het laatste jaar — en de werkloosheid is niet gedaald en de prijzen bleven stijgen, de inflatie zette door. We kunnen daarom zeggen, aanwezig, dat de economische toestand juist door de gevoerde politiek nog zeker is geworden.

En dat zijn de feiten.

Onze communistische partij heeft daarvoor gewaarschuwd. Van het begin af aan. Zij deed dit vanuit de verantwoordelijkheid die ze draagt, meer dan wie dan ook in ons land, tegenover de arbeidersklasse. Wij zullen dat blijven doen. Wij willen vooral de actie en de eenheid daarbij organiseren, als de enige positieve kracht die in staat is om een andere koers af te dwingen. Dat is voor ons de inzet van de verkiezingscampagne. Dus geen oppervlakkig halleluja, geen meedrijven in de stroom van berusters, zoals er zovelen zijn in dit land. Niet meedoen aan het gezwam van de machtelozen; zij hebben alleen maar als antwoord op de situatie, dat gezien de crisis geen andere politiek mogelijk was dan die zoals gevoerd is en dat daarom de politiek van de regering-Den Uyl-Van Agt maar geslikt moet worden, voor nu en voor de toekomst. Wij zeggen en zullen dat op deze conferentie onderstrepen dat wel een andere politiek mogelijk is en nodig is en dat ook de krachten in ons land aanwezig zijn om deze tot stand te brengen. Het is ook niet toevallig dat juist in deze toestand de rechtse krachten in ons land de wet willen stellen. Zij voelen als het ware de bodem onder hun voeten heet worden. Juist in deze dagen blijkt hoe het verzet in de bedrijven, op kantoren, op universiteiten toeneemt en dat is het verzet van hen die zich niet als lammeren willen laten afslachten door een rechtse politiek. Als een duveltje uit een doodkist is daar dan Van Agt te voorschijn gekomen als paladijn van de CDA, met als secundanten ultra-rechtse elementen uit de VVD. Nu al is duidelijk dat Van Agt de hem gegunde positie in de regering wil gebruiken om de klok op alle terreinen, letterlijk alle terreinen, terug te draaien; we zullen daar straks nog op terugkomen en onze houding in deze kwestie bepalen. Wij zullen de enige partij zijn die op onze nationale conferentie en ook trouwens daarna de buitenlandse politiek aan de orde zullen stellen. En waarom doen we dat?

Omdat men de mensen bedriegt als men spreekt over crisisbestrijding, over inflatiebestrijding, over zekerheid en veiligheid — alle dingen die nodig zijn; maar men bedriegt de mensen als men

daar over spreekt en zwijgt over de grote internationale vraagstukken en daarin speelt ons land een belangrijke rol die in positievere zin nog veel groter zou kunnen zijn. Nu is het zo dat ons land geketend wordt aan een door de EEG en de NAVO-militaristen voorgeschreven politiek. Als gevolg daarvan worden bij stukken en brokken nationale belangen opgeofferd, vooral aan West-Duitsland. De politieke doelstellingen van de heersende kringen uit dat land, de Bondsrepubliek, die zich gebruik makende van de crisis heeft versterkt ten opzichte van haar partners, infiltreren ook in ons land. Dat is de uitkomst van de binding van de groep-Den Uyl uit de PvdA met Schmidt en Brandt en de SPD in de Bondsrepubliek en nog erger van de CDA met de CDU/CSU. Wij zullen op deze conferentie bespreken hoe terzelfder tijd, en vooral in de laatste jaren, grote en zeer gunstige veranderingen zich hebben voltrokken in de internationale politieke verhoudingen die ook voor onze strijd hier in ons land nieuwe hoopvolle perspectieven openen, perspectieven voor de vredesstrijd. Tegen deze achtergrond moeten we ons optreden voor de komende tijd vaststellen. Het beeld van de krachtsverhoudingen in ons land is echter niet volledig, als we niet duidelijk voor ogen hebben, welke de tegenkrachten zijn tegenover rechts. Dat zijn de arbeidersklasse, de studenten, de intellectuelen, wetenschappelijke werkers, de middengroepen, zij die strijden voor vrede, tegen herleving van fascisme. De vraag die vandaag en morgen aan de orde is luidt: wie zal er winnen? De krachten van rechts, van crisis en bewapening of de verdedigers van alles wat in jarenlange strijd door de arbeidersbeweging tot stand is gebracht. Dat antwoord moet in de komende tijd gegeven worden! De krachten voor de vrede, voor de democratie en vooruitgang, die moeten winnen! Dat wil zeggen: wij kameraden, samen met onze bondgenoten. Dat is het gevecht voor nu, voor de naaste toekomst en daarom zeggen wij met zoveel nadruk, dat nu meer dan ooit eenheid nodig is tegenover de reactie. Crisis, de crisis verdiept de tegenstellingen en spanningen tussen de krachten van het kapitalisme. Als gevolg daarvan zien we dat de wrijvingen in het kabinet toenemen en het nog helemaal niet zeker is of dit kabinet wel de 25ste mei, de dag van de verkiezingen, zal halen. Maar de gebeurtenissen in en rond het kabinet laten vooral zien, dat zij die nu regeren geen positieve oplossingen meer te bieden hebben, onmachtig zijn om de grote problemen van deze tijd aan te vatten en dat stelt de noodzaak aan de orde van verandering van regeringspolitiek en van regerings-samenstelling. Daartoe levert de theorie, zoals die op het ogenblik over alle kanalen via de tv en de radio gespuid wordt, de theorie dat ons land een zogenaamd driestromenland is geworden, geen

bijdrage. Want noch Wiegel, noch Van Agt, noch Den Uyl willen afrekenen met bewapening en het afwentelen van de crisis op de werkers. Het is natuurlijk niet één pot nat, — maar de theorie van het driestromenland geeft wel een vervalst beeld van de werkelijke politieke situatie in ons land. Daarmee wordt verdoezeld dat er een andere steeds weer aanzwellende en beslissende stroming is onder de werkers, onder de gewone mensen. Dat is een beweging die dwars door de huidige politieke formaties heenloopt en verenigd moet worden tot een sterke progressieve eenheid van communisten, socialisten, progressieve gelovigen voor een andere regeringspolitiek, voor vrede en onafhankelijkheid, voor verdediging van het levenspeil. Deze conferentie is nodig om in het openbaar te spreken over wat de hoofdvraagstukken zijn, waarvan er een aantal zijn vastgelegd in de discussiegrondslag van deze conferentie, maar vooral ook welke oplossingen onze partij voor de grote problemen van deze tijd te bieden heeft. Vooral is het nodig oplossingen te bieden en te zoeken voor de grote sociale vraagstukken die thans in de actualiteit staan, want de barbaarsheid van de uitwerking van de kapitalistische crisis blijkt vooral uit de steeds toenemende terugval van het levenspeil. Het blijkt vooral uit een voortdurende massawerkloosheid, waar geen eind aan schijnt te komen. Het blijkt uit de aanvallen op de sociale voorzieningen, dat wil zeggen de aanvallen op degenen die feitelijk het zwakste staan in deze kapitalistische maatschappij. Het is zonder meer duidelijk dat de strijd voor de verdediging van het levenspeil in de bedrijven nú hoofdzaak is. Dat we daar al onze activiteiten als communistische partij op moeten richten. De uitkomst van de strijd in de bedrijven is ook vooral beslissend voor het lot van de bejaarden, voor de uitkeringen van de werklozen en andere sociale uitkeringen. Het gaat er daarbij om kost wat kost te bevestigen dat de koopkracht gehandhaafd wordt. Dat is een van de voornaamste elementen ook voor het behoud van de werkgelegenheid. Er is al te lang gearzeld. Al te lang hebben rechtse vakbondsbestuurders stemmen die nu al maandenlang in de vakbeweging en in de bedrijven opgaan genegeerd en zelfs onderdrukt. Dat waren stemmen uit de bedrijven en uit de vakbeweging, uit de bonden, die riepen om actie, omdat zij met feiten en aan de praktijk konden waarnemen dat de prijsstijgingen en de tariefstijgingen werkelijk de pan uitrezen. Een aantal bestuurders van het FNV zoals Kok en Spit en een vakbondseconoom als Vos bedachten en bedenken nog tot op de dag van vandaag van alles om de vakbeweging maar te binden aan de regeringspolitiek. Ze knutselen voortdurend aan compromissen. Samen met de regering en de ondernemers werd verkondigd, dat in deze tijd van crisis, aanpassing en loonbeperking nodig is, en zelfs

nu nog terwijl er grote aanvallen worden ingezet op de sociale voorzieningen, wordt de theorie verkondigd dat er een keuze gemaakt zou moeten worden tussen de lonen en de sociale voorzieningen. U weet, aanwezigen, onze partij heeft deze opvattingen, buitengewoon schadelijke opvattingen, met kracht van argumenten en bij herhaling gekritiseerd. Door het optreden van sommige bestuurders is de vakbeweging dan ook maanden- en maandenlang verlamd geweest. Juist toen actie nodig was, toen schade had kunnen worden voorkomen. Maar er was niet overal berusting. In de havens, op de bouw, op initiatief van anderen op vonden acties plaats, waaruit bleek dat ook succes mogelijk was, dat de ondernemers op de knieën te dwingen waren door acties. En de wil van de arbeidersklasse om haar belangen tot het uiterste te verdedigen, blijkt uit de acties die ook op het ogenblik gevoerd worden, acties van bedrijfsbezetting, petitionementen, korte stakingen, demonstraties tegen ontslagen en bedrijfssluitingen. In de chemische industrie werd opgetreden en wordt opgetreden voor werktijdverkortung in de continubedrijven en, aanwezigen, het is van het grootste belang geweest dat de communisten bij tal van acties de kop hebben genomen en apathie en aarzelingen hebben doorbroken en de confrontatie aandorsten met de politiek van de ondernemers, met het optreden van Boersma en Lubbers. Het is op deze conferentie nodig conclusies te trekken uit de gebeurtenissen van het recente verleden. Niet alleen om verwijten te maken, daar waar inderdaad plichten verzuimd zijn, maar vooral om nú, onmiddellijk één front te maken tegen het hoofdgevaar van dit moment, de politiek van de grote ondernemers, die teruggewezen moet worden.

Om deze reden is het ook nodig dat anti-communistische scheurpogingen van rechts resoluut worden verslagen en in de kiem worden gesmoord.

Want anti-communisme op dit moment, terwijl de ondernemers, zoals het blad WIK van de industriebond van het NVV volkomen duidelijk aan de orde stelt, oorlog willen, is een trap in de rug van de arbeiders die zich in de bedrijven op moeten maken om de actie voor te bereiden en te voeren.

Aan de orde is dus thans de strijd voor de handhaving van de prijscompensatie voor het compenseren in de inkomens en lonen van de prijs- en tariefstijgingen van het afgelopen jaar, nu en ook in de toekomst.

Dus handhaving van wat veroverd is, de automatische prijscompensatie.

Dat geldt voor de lonen en dat geldt ook in het bijzonder voor de daaraan gekoppelde sociale uitkeringen.

Kameraden, ik geloof dat we volkomen duidelijk moeten zeggen dat als de ondernemers hun zin zouden krijgen, als er een afschaffing van de prijscompensatie zou plaatsvinden, dan zou dat een totale inkomensverlaging betekenen, die iedere werker in dit land treft.

De politiek van loonmaatregelen van Boersma in het afgelopen jaar heeft er duidelijk toe geleid dat de ondernemers zich aangemoe-digd voelen in hun nieuwe offensief tegen het levenspeil.

Van Veen eiste van alle ondernemers in zijn zogenaamde geheime brief volstrekte discipline.

Waarom deed hij dat?

Natuurlijk, het was een soort krachtpatserij, waarmee dit soort grote ondernemers altijd werkt.

Maar ook wist hij dat onder de ondernemers grote menings-verschillen waren over de te voeren loonpolitiek.

Met name in bedrijfstakken, vaak de kleinere, die zitten te springen om vaklui, voelt men zich met handen en voeten ge-bonden door de loonpolitiek, die uitgaat van het belang van de grote concerns en daarbij de lonen voor iedereen befrist. Dat wil zeggen, en dat blijkt trouwens ook uit de berichten van vandaag, zo sterk als de ondernemers zich voordoen zijn ze ook weer niet.

Bovendien zijn er vele kleine en middelgrote ondernemingen die wel door Van Veen en de VVD opgejut worden tegen de arbeiders, maar die tegelijkertijd op leven en dood vechten voor hun bestaan tegen de concerns en de banken, die juist hun beste verdedigers vinden in de VVD en in Van Veen van het CDA.

In plaats van zich te laten opzetten tegen de arbeiders, kunnen ze juist een belangrijke bondgenoot vinden in de arbeiders als het gaat om het voortbestaan van het bedrijf, de werkgelegenheid en het levenspeil. Want ook hun bestaan is rechtstreeks verbonden met de koopkracht en de handhaving van die koopkracht van de grote massa van de bevolking.

Er is dus alle reden om met grote vastberadenheid en onmiddellijk de actie en de voorbereiding daarvan ter hand te nemen.

Opnieuw wordt gepoogd dit op de lange baan te schuiven. Er worden verdere stappen terug voorbereid, maar de tijd van afwachten is nu voorbij. Het verzet tegen nieuwe aanslagen op het levenspeil moet worden voorbereid.

Dat vereist mobilisatie van alle werknemers op de bedrijven en op de kantoren.

Het vereist de mobilisatie en de eenheid tussen georganiseerden en ongeorganiseerden.

Het vereist, kameraden, overal de onmiddellijke vorming van actie-comités waartoe de communisten het initiatief moeten nemen.

Actiecomités, ook in gemeenten en in buurten waar de werkende bevolking zich in die actiecomités vertegenwoordigd kan zien.

Waarbij die actiecomités ook namens de gehele bevolking op de bres zullen staan voor hun belangen. Wij roepen vanaf deze conferentie alle communisten op om hierin de kop te nemen. Natuurlijk zal er wel weer gekrijst worden in de komende dagen en zal er wel weer gescholden worden op de communisten, dat zij met het organiseren van de actie de chaos willen en dat er rampen aan komen als er actie komt. Dat wordt nu al gedaan.

En er wordt nu al een beroep gedaan op de regering om in te grijpen.

Zich beroepend op de nog steeds in ontwerp aanwezige anti-stakingswet wordt zelfs verplichte arbitrage verlangd.

Maar verplichte arbitrage, dat wil zeggen dat de vakbeweging opnieuw voorgeschreven zou krijgen wat ze heeft te slikken, dat zou in feite neerkomen op een nieuwe loonmaatregel en wordt door ons afgewezen.

Maar dit gescherm met de rampen en chaos, dat is toch leugen en bedrog.

Dat moet ook dienen om de wankelmoedigheid onder de mensen aan te wakkeren en te kweken.

Want, wat zijn de feiten?

Een feit is dat er nu chaos heerst.

Wat is de werkloosheid anders, die officieel een kwart miljoen mensen omvat?

Wat is dat anders dan een ramp die nu heerst?

Wat zijn de prijsstijgingen, de tariefstijgingen, de huurverhogingen zonder eind, anders dan chaos?

Wat zijn bedrijfssluitingen, de één na de ander op het ogenblik, anders dan rampen voor de mensen die er werken?

Hoe zit het met de ambtenaren? Voelen die ambtenaren zich niet verzeild raken in een soort grote volksverhuizing op initiatief van de regering.

En is dat geen chaos?

Wij zeggen, als de werkers daartegen in opstand komen, dan is het vals te zeggen dat dan pas de chaos gaat heersen.

Nee, als de arbeiders daartegen optreden, dan is dat optreden tegen de chaos en tegen hen die op het ogenblik daarvoor verantwoordelijk zijn.

En daarom moeten de rijen gesloten worden, voorop de socialisten en communisten, leden van de vakbeweging en ongeorganiseerden. Ook, omdat in die strijd voor de verdediging van het levenspeil en de rechten van de arbeidersklasse, het alternatief voor een regeringspolitiek straks naar voren zal worden gebracht.

En het resultaat van deze strijd zal op alle sectoren doorwerken. In de grondslag voor deze conferentie is uiteengezet, dat onze partij eigen activiteiten zal ontwikkelen voor het tot stand brengen van de eenheid van actie voor economische en sociale eisen, voor het in beweging brengen van de werklozen en voor het organiseren van de niet in de vakbeweging opgenomen werklozen.

En dat, aanwezigen, betreft de meesten.

Gezegd moet worden dat de werklozencomités zoals die bestaan ongetwijfeld een belangrijke rol hebben gespeeld in de acties voor de belangen van de werklozen.

Maar toch is, nu de werkloosheid zo een buitengewoon langdurig karakter heeft gekregen en vooral zeer veel jonge schoolverlaters daardoor getroffen worden, toch is er onder deze omstandigheden naar onze mening te weinig sprake van eigen organisatie en vereniging van werklozen.

De ervaring heeft geleerd dat in zo'n situatie na woede, terechte woede, ook berusting kan post vatten.

Terwijl activiteiten van zowel uiterst rechts als van zogenaamd uiterst links erop gericht zijn de werklozen te isoleren van de overige werkers en hen er zelfs tegen uit te spelen.

Het organiseren van de werklozen in door hen zelf geleide verenigingen, die zich plaatselijk bij de vakbeweging kunnen aansluiten, is nodig.

Dat zal ook kunnen leiden tot de versterking van de gelederen van allen die opkomen voor werk en voor verdediging van de koopkracht.

En dat zal ook kunnen voorkomen dat oude beruchte praktijken van werkverschaffing en het verplicht verkassen van werklozen naar objecten ver van huis en gezin opnieuw wordt ingevoerd.

Vooraf van de zijde van de VVD en het CDA wordt steeds weer opnieuw gepleit voor de invoering van dit soort praktijken, onder de leuze van het tegengaan van oneigenlijk gebruik van de sociale uitkeringen en de vergroting van de mobiliteit.

Er wordt heel wat gespeculeerd over de hoogte van de prijzen en de tariefsstijgingen, over de mate van inflatie voor de komende tijd.

Er is geen materie te vinden die in handen van de ondernemers en de rechtse politici zo kneedbaar is en zo ondoorzichtig schijnt te zijn als de prijsstijgingen en de inflatie.

De regering heeft al enige tijd geleden de ondernemers in hun opvatting, dat de automatische prijscompensatie moet worden afgeschaft, in feite een ferme hand gereikt met de invoering van de zogenaamde gekuiste prijsindexering, waarbij prijsverhogingen die voortvloeien uit de verhoging van de BTW buiten beschouwing wordt gelaten terwijl nog andere knoeierijen in voorbereiding zijn.

Dat houdt in dat de inflatie, die optreedt als gevolg van de regeringspolitiek en als gevolg van de politiek en maatregelen vanuit de EEG volledig op de gezinnen komt te drukken.

Juist de komende maanden zal opnieuw voorbeelden geven van regeringsmaatregelen die scherp zullen invreten op het besteedbare loon en inkomen.

Eén daarvan is de komende huurverhoging van 7 tot 11 procent.

Deze zal extra en buitengewoon hard aankomen.

Juist op het moment, dat niemand nog één cent méér heeft gekregen voor de prijsstijgingen van het afgelopen jaar.

De huurverhoging zal extra hard aankomen, omdat ook de overige woonkosten, zoals verwarmingskosten en de zogenaamde bijkomende kosten, met TIENTALLEN gulden per maand zullen stijgen.

En hoe het regeringsbeleid eruit ziet wat de tarieven betreft, blijkt uit de gang van zaken bij de PTT. Dat is illustratief. Want als gevolg van de voortdurende tariefsstijgingen worden honderden miljoenen naar de staatskas overgeheveld.

Aan de andere kant worden zulke tariefsstijgingen weer doorberekend in de prijzen, zodat de consument dubbel gepakt wordt. Eerst betaalt hij de prijsstijgingen voor een telefoongesprek, daarna betaalt hij die nog eens een keer bij de algemene prijsstijgingen.

En deze gang van zaken doet zich voor bij elke tariefsstijging.

Zo hollen de huren en de tarieven mee met de inflatie, hollen daar zelfs op vooruit.

Zo wordt de inflatie gestimuleerd inplaats van dat de regering een tarieven- en een huurpolitiek voert die inflatiebestrijdend is, en daarvoor zullen wij optreden.

Daarom zijn wij tegen de nieuwe huurverhoging van de regering. En waar deze huurverhoging toch wordt doorgedramd, toch wordt doorgezet, zal het niet anders kunnen dan dat zij onmiddellijk en volledig in de lonen en inkomens wordt gecompenseerd.

Zoals dat trouwens ook in het verleden is gebeurd door maatregelen die direct effect sorteerden.

En dat is dan ook een van de dingen die, in de komende dagen al, direct aan de orde is bij de loononderhandelingen, bij de CAO-onderhandelingen, bij de strijd voor de loonsverhoging in de bedrijven.

Naast deze maatregelen is het ook nodig dat het systeem van individuele huursubsidies wordt verbeterd.

Dat geldt heel in het bijzonder voor de gerenoveerde woningen in de stadssaneringswijken, die voor de oorspronkelijke bewoners, vaak bejaarden, meestal onbetaalbaar duur worden.

Dit is een proces dat alle plannen tot stadsvernieuwing ten gunste

van de oorspronkelijke bewoners tot een onmogelijkheid dreigt te maken.

Over deze materie zal onze partij in de komende maanden conferenties beleggen waarbij bewoners en deskundigen betrokken zullen worden.

Wij stellen met grote nadruk in ons optreden dat het levenspeil verdedigd moet worden en dat de rijken daarvoor moeten betalen. Wij weten dat er in dit land mensen zijn die dit gemakshalve af willen doen met een soort schouderophalen, met een verwijzing naar opmerkingen van economen van allerlei slag die zeggen, dat er in dit land niets meer te halen valt, alleen nog maar te offeren. Laten we eens nagaan, met feiten, wat daar van waar is. Hebben de grote concerns, hebben de banken het werkelijk zo slecht op dit moment. De feiten tonen aan dat de bedrijven die voornamelijk voor export werken, en dat zijn vooral de multinationals, een stijgende produktie hebben en dat hun uitvoer sneller groeit dan de wereldhandel. De multinationals en hun spreekbuizen eisen van de regering een economisch beleid, dat zich uitsluitend richt op het veroveren van buitenlandse markten voor de multinationals. Zij eisen daarvoor van de regering op kosten van de belastingbetaler miljarden op. Het is frappant dat deze banken en multinationals zich daarbij richten tegen steun aan zwakkere bedrijven. Een van de topmensen van Philips, een zekere jonkheer Van Riemsdijk, heeft de vorige maand in een rede in Amsterdam in alle openlijkheid gezegd, dat hij steun aan dit soort zwakkere bedrijven verspilling vond. En dat het geld alleen maar terecht zou moeten komen bij wat hij, deze jonkheer Van Riemsdijk, speerpunt-industrieën noemt en dat is natuurlijk Philips, de bekende elektronische speerpunt uit het zuiden des lands, bekend van radio, televisie en wapenhandel. Hij zei, dat het nodig was om, en ik wil hem hier letterlijk aanhalen, 'sneller dan zij alleen op eigen kracht kunnen hun positie op de wereldmarkt veroveren'. Dat zijn hun wensen, maar niet alleen de wensen; dat is al werkelijkheid, want de grote monopolies hebben hun posities in de meeste gevallen in de crisis versterkt. Unilever heeft gemeld dat de winsten over 1976 de resultaten van het topjaar 1973 ruimschoots zullen overtreffen. Ze zullen maar liefst 60% hoger zijn dan over 1975. Over drie kwartalen van 1976 was de netto minst 915 miljoen gulden, dat wil zeggen dat de winst ver over het miljard heen zal komen.

Philips verwacht een winst van 600 miljoen gulden, het dubbele van de winst over 1975. De Shell meldt een winststijging over drie kwartalen van 1976 van 30 tot 40%. In die negen maanden verdiende het olieconcern, dat in ons land zijn basis heeft, een bedrag van 4 miljard gulden. De multinationals gebruiken deze winsten om op

alle terreinen hun macht te vergroten. Ze vreten de kleinere bedrijven op of concurreren ze naar het bankroet.

Ze willen de hele economie van ons land aan zich ondergeschikt maken en hanteren daarbij in het bijzonder de rechtse politici in het land en in de regering.

Ook de banken — het bankkapitaal dat nauw verbonden is met de multinationals — hebben in de afgelopen crisisjaren hun macht vergroot. Al in 1975 steeg het balanstotaal van twee van de sterkste banken de ABN en de AMRO van 70 tot 90 miljard gulden. Zij die stad en land afleuren om hun geld tegen hoge rente uit te lenen, verdienen daarop vorstelijk. Over het eerste halfjaar van 1976 meldde de AMRO-bank alweer een winststijging van 25%. Alleen al de in officiële cijfers genoemde getallen na aftrek van van alles en nog wat komt erop neer dat het gaat om honderden miljoenen guldens. Het bedrag waarmee de twee grootste banken werken, is groter dan de hele staatsbegroting. De winsten die de grote concerns behalen, worden vooral gebruikt voor kapitaal-export. Deze waaert uit over de hele wereld, naar de VS, naar West-Duitsland, maar richt zich heel in het bijzonder op verdere uitbuiting van de zogenaamde onderontwikkelde gebieden, met name in Azië en Afrika.

Unilever haalde zijn grootste winsten uit deze werelddelen.

En deze uitbuiting en uitplundering heeft ook in het bijzonder in Indonesië plaatsgevonden. En dat gebeurt allemaal onder het vaandel van de zogenaamde ontwikkelingshulp. Als wij dus zeggen in onze grondslag en op deze conferentie, dat de rijken moeten betalen, dan is dat gezien de nu al bekende feiten geen loze kreet. Dan gaat het er ons om een dusdanige politiek in ons land af te dwingen, die voor het bestrijden van de werkloosheid en voor het verdedigen van het levenspeil de miljarden winsten durft aan te pakken. Kameraden, onze partij treedt op voor een verandering van regeringspolitiek. We zullen dat ook op deze conferentie bespreken en verder uitwerken. We stellen dit niet uit propagandistische of verkiezingsoverwegingen. Als we spreken over verandering van regeringspolitiek dan is dat ook niet een zaak die alleen maar tijdens de verkiezingscampagne aan de orde is. Het is de huidige toestand zelf die het regeringsvraagstuk als het meest essentiële op de voorgrond plaatst. Er is geen vredespolitiek, er is geen bestrijding van de gevolgen van de crisis mogelijk zonder dat er een directe en ingrijpende verandering van regering, van haar samenstelling en haar politiek plaatsheeft.

Het is ook niet voldoende om alleen maar eisen en verlangens te

formuleren en naar voren te brengen. Na de funeste uitwerking van de politiek van de regering-Den Uyl-Van Agt is het nu nodig dat er regeringsmacht wordt opgeëist door de nationale en democratische krachten. Dat is vereist om hen nu in staat te stellen daadwerkelijk uitvoering te geven aan een politiek die gericht is op de belangen van ons land, op de verdediging van het levenspeil en op de vermindering van de bewapening. De situatie is te ernstig om nog langer de levensbelangen van ons land aan het geknoei van rechts over te laten. Daarom zal de Communistische Partij van Nederland aan het tot stand komen en het uitvoeren van zo'n regeringspolitiek actief deel moeten nemen. In de grondslag hebben we al geformuleerd dat er een regeing moet komen die vredelievend en democratisch is, en daarbij het levenspeil van de werkers in de breedste zin, met sociale en culturele verworvenheden, voorop stelt. Dat wil ook heel in het bijzonder zeggen dat er een buitenlandse politiek gevoerd moet worden, die uitgaat van de accoorden en overeenkomsten van Helsinki en die een eigen bijdrage wil leveren aan de uitvoering daarvan door vermindering van de bewapening en verwijdering van de atoomwapens van Nederlands grondgebied. Het gaat om echte en reële stappen, die leiden tot het beteugelen van de NAVO-bewapeningswedloop en het met daden terugdringen van het atoomgevaar. Dat is op het ogenblik het belangrijkste voor de vrede en veiligheid in Europa. Dat is het belangrijkste ook voor ons land.

En gezegd moet worden dat in dit opzicht de regering, die zo graag over de grenzen kijkt als het gaat om de uitvoering van de overeenkomsten van Helsinki, zelf nog geen stap voorwaarts heeft gedaan — ondanks de aandrang vanuit de bevolking en de gunstige internationale situatie, die juist voorwaarden schept voor eigen initiatieven door landen als Nederland. In dit licht is ook een strikte uitvoering van het non-prolifratieverdrag, het verdrag niet-spreiding van kernwapens, noodzakelijk.

Juist in de afgelopen maanden is het duidelijk geworden dat hierin Nederland een sleutelpositie kan vervullen. Juist daarom mag het ultra-centrifuge project in Almelo niet worden uitgebreid. In de eerste plaats niet omdat het de militaristen in West-Duitsland in staat stelt om splijtbaar materiaal te verwerven voor de aanmaak van tactische atoomwapens, wat ze zo graag wensen. Vooral ook omdat deze zelfde reactionaire krachten uit de Bondsrepubliek een spilfunctie willen vervullen bij het verspreiden van kennis, materiaal en grondstoffen op het gebied van de atoomindustrie en atoombewapening. Het is opmerkelijk, dat juist door invloedrijke kringen in de V.S. met nadruk gewezen wordt op het feit, dat de proliferatie van splijtbaar materiaal voor zogenaamd

industriële doeleinden thans het grootste gevaar inhoudt voor de uitbreiding van het aantal mogelijkheden dat over atoomwapens de beschikking krijgt.

We willen dan ook zeggen dat het volkomen terecht is dat de PPR zich uitspreekt tegen uitbreiding van het ultra-centrifugeproject in Almelo.

Maar, zoals al door ons gezegd werd, is een dreiging met kabinetscrisis niet voldoende om die uitbreiding ook tegen te houden. Daarvoor is nodig dat de regering onder zware druk wordt gezet, zodat die uitbreiding niet kan doorgaan. De betekenis van dit alles is te groot om daarvan alleen maar een soort verkiezingsobject te maken. De voorzitter van de PPR, mevrouw Bekkers, heeft op het voorjaarscongres van haar partij in 1976 gezegd: 'Het wordt hoog tijd dat samenwerkend links de concrete politieke discussie met de CPN aangaat'.

Wij zijn daar nooit afkerig van geweest; wij hebben dat toen ook tot uiting gebracht. Maar als de PPR al op dit standpunt staat wat let ons dan om nu en onmiddellijk gemeenschappelijk op te treden voor een massabeweging tegen de uitbreiding van het ultra-centrifugeproject in Almelo? De massale protestbeweging tegen Kalkar heeft laten zien welke krachten er hiertegen in ons land zijn en op de been kunnen worden gebracht. Zo een beweging zou ook in de concrete politieke situatie een bijdrage zijn voor het afdwingen van een vredelievende politiek. En een vredelievende regeringspolitiek wil niet zeggen lief zijn voor iedereen. Het wil zeggen ook onverzoenlijk zijn tegenover de vijanden van de vrede, tegen het revanchisme, tegen de herleving van het fascisme in welke vorm en onder welke vermomming dan ook. Het is onze mening, dat juist in deze zaken de progressieve mensen in ons land zich bewust moeten zijn van de grote, zeer positieve veranderingen, die zich vooral ook de laatste jaren in de internationale politieke arena hebben voltrokken. Wij kunnen nu zeggen dat zij zo diep ingrijpend zijn, dat met recht geconstateerd kan worden dat het jaar 1977 een keerpunt kan worden. De afgelopen tientallen jaren werden vergiftigd door de koude oorlog van de reactionaire krachten.

Dit optreden van de reactionaire krachten was erop gericht ons een vreedzame ontwikkeling kost wat kost tegen te houden. Hele arsenalen van oorlogsstokerij tegen socialistische staten intimidatie van de arbeidersbeweging in de kapitalistische landen, bloedig optreden tegen nationale bevrijdingsbewegingen in de koloniale onderdrukte gebieden, — alles werd werkelijk in die afgelopen jaren in stelling gebracht. Ze lieten niets na alles uit de weg te ruimen dat zich richtte tegen hun macht, die zij tot in de

ewigheid willen uitoefenen. Maar in plaats daarvan trekken nu de diepe schokken door het kapitalistische systeem als gevolg van de zware economische en monetaire crisis. De ontaarding van dit stelsel walmt je op het ogenblik tegemoet. Met dagelijkse openbaring van schandalen door concurrenten die elkaar naar de strot vliegen en beerputten daarbij openen. Het anti-communisme krijgt dan ook op 'het ogenblik een soort panisch karakter. De anti-communistische campagne en de anti-communistische propaganda wil de Nederlandse arbeidersbeweging als het ware in deze benauwende verstikkende kapitalistische atmosfeer insluiten en weerhouden van internationale verbondenheid en van de kennis dat ook de Nederlandse arbeidersbeweging in haar strijd hier machtige bondgenoten heeft. Het anti-communisme doet dat door bepaalde negatieve kanten van gebeurtenissen in socialistische landen te benadrukken. Vooral om de voortdurende versterking en de economische groei van die landen te verdonkeremen. Maar elke strijder voor het socialisme weet dat vooruitgang geen kwestie is van automatisme maar bevochten moet worden. Dat de strijd voor het socialisme een worsteling is tegen fouten en tekortkomingen, tegen overblijfselen uit het verleden die zich wild verzetten tegen elke vooruitgang. Het grootkapitaal schreeuwt op het ogenblik moord en brand vanaf de onmenselijke puinhopen van haar eigen systeem over zaken die wij vaak niet altijd kunnen beoordelen, laat staan dat deze vijanden van het socialisme dat kunnen. Nu maken NAVO-propagandisten gebruik van zogenaamde dissidenten als Boekowski. Maar bij een werkelijke beoordeling van zaken mag men de opvattingen en de standpunten van dergelijke figuren niet over het hoofd zien. Een feit is, dat standpunten welke nu door deze dissidenten verkondigd worden, als zou de overeenkomst van Helsinki een 'gevaar' zijn, en de anti-Hitler coalitie die ons land bevrijdde van de fascistische moordenaars 'immoreel' wordt genoemd, niet anders zijn dan gevaarlijke reactionaire opvattingen die het wapenkapitaal, Strauss en al diegenen die zich daarmee verbonden voelen in de kaart spelen. Wij mogen geen moment uit het oog verliezen, dat het grootkapitaal zich bedreigd voelt door de wereldomvattende strijd en dat deze wereldomvattende strijd een van de machtigste, zo niet het machtigste wapen is van de gehele arbeidersbeweging. Ze grijpen steeds vertwijfelder naar methoden van intimidatie, bewapening en anti-communisme. En dat moet hun uit handen geslagen worden, door acties hier, en door internationale strijd. Juist de afgelopen jaren hebben laten zien hoe internationale actie tot grote successen leidt, historische successen. Want ondanks dat reactionaire offensief uit de koude oorlog, ondanks dat is het fascisme in Europa in het ene land na het andere

verslagen.

Na Griekenland en Portugal is nu Spanje aan de beurt bij de definitieve afrekening met de nazaten van Hitler en Mussolini.

In de strijd tegen rechts is de strijd voor de legaliteit, voor de amnestie van alle politieke gevangenen, gevoerd door de Spaanse Communistische Partij van het allergrootste gewicht.

En zoals in de dertiger jaren onze partij schouder aan schouder stond met de Spaanse anti-fascisten, zo zijn we ook nu solidair met onze Spaanse kameraden. Ook aan het kolonialisme en neokolonialisme zijn de laatste jaren grote slagen toegebracht. Door de overwinning in Vietnam werd opnieuw een zeer sterk socialistisch land geboren.

Historisch gezien is deze nederlaag van het Amerikaanse imperialisme een overwinning van socialisme van een nauwelijks te overschatten betekenis. De uitstraling daarvan is merkbaar in tal van landen in Azië en Afrika en het staat vast dat thans in Indonesië, dat onder het onderdrukkingsregime van Suharto geworden is tot een waar wingewest van Amerikaanse, Japanse en Nederlandse multi-nationals, veranderingen op komst zijn.

Het Suharto-regime is zeer zwaar geschokt en wordt in de internationale pers al vergeleken met de laatste dagen van het Van Thieu bewind in Saigon. We moeten ons dit realiseren, want zo veranderen de krachtsverhoudingen in de wereld.

Ze veranderen steeds verder ten gunste van de vredesstrijders. De atoomchantage van de VS is vastgelopen. De Westduitse revanchisten die zich overal in de wereld roeren en nu streven naar het bezit van tactische atoomwapens worden door steeds meer groeperingen in Amerika, maar ook in landen als Frankrijk, Engeland en Italië en in Nederland als een bedreiging gezien. Hierdoor begint zich een herstel van de anti-Hitler-coalitie uit de jaren van de Tweede Wereldoorlog steeds duidelijker af te tekenen. En dat is het nu juist wat deze uiterst rechtse in West-Duitsland en degenen die zich daardoor elders geïnspireerd voelen zo'n angst aanjaagt.

Tegelijkertijd is duidelijk, dat als progressieve en democratische mensen zich verenigen, dat het dan mogelijk is hen de weg te versperren en de vrede te winnen.

In ieder geval hebben deze vredeskrachten, deze democratische krachten de internationale ontwikkeling met zich mee. En dat is niet het geval met hen die Menten gedekt hebben. U weet het, hij wordt verdacht van de gruwelijkste misdaden in het bijzonder begaan tegen mensen van joodse afkomst; vrouwen en kinderen. Het kan nauwelijks betwijfeld worden, na alles wat er nu bekend is geworden aan vuiligheid dat velen ook daarvan op de hoogte

geweest moeten zijn. Vooral ook van de kunstdiefstallen op kosten van zijn slachtoffers waarvan deze Menten verdacht wordt. Toch heeft hij tientallen jaren kunnen leven, wat je noemt, als luis op een zeer hoofd, waarbij hij tot op de dag van vandaag gebruik maakt van koude oorlogsmentaliteit en van anti-communisme. Wij, Communistische Partij van Nederland, eisen dat deze zaak tot op de bodem wordt uitgezocht. Wie waren zijn medeplichtigen? Wie hebben deze Menten gedekt? Waarom werd hier in Nederland de overeenkomst van 1942 geschonden, welke ook door de Nederlandse regering is ondertekend, waarbij alle bondgenoten, Nederland, maar ook in het bijzonder de VS en de Sowjet-Unie zich verbonden om al het soort misdaden waar Menten van wordt verdacht, streng te straffen. Toen werd al plechtig overeengekomen dat geen enkele oorlogsmisdadiger daaraan mocht ontsnappen. Het uitzoeken van de gebeurtenissen rondom Menten mag daarom naar onze mening ook niet tot ons land beperkt blijven, maar moet onder internationaal toezicht geschieden, juist gezien de internationale overeenkomsten, de internationale verdragen die tot stand zijn gekomen in de strijd tegen het Hitler-fascisme en de overwinning daarop. Straks, aanwezig, zullen we op 25 februari de Februari-staking van 1941 herdenken.

Zoals de zaken nu staan, met de noodzaak om de Menten-affaire tot op de bodem uit te zoeken en daarbij niet alleen de blik op het verleden te richten, maar vooral om voor nu en voor in de eeuwigheid fascistische misdaden uit te schakelen, is juist daarom ook naar onze mening een nieuwe opzet van de herdenking van de Februari-staking nodig. Daarover is op initiatief van onze partijleiding thans overleg begonnen. En daarbij doen we in deze situatie een beroep op alle verantwoordelijke, representatieve mensen uit de politieke partijen in ons land.

Wij herdenken de Februari-staking van 1941 nu in het jaar 1977 met dezelfde onverzettelijke geest van verzet tegen fascisme in welke gedaante dan ook. Wij roepen van deze conferentie op om wanneer u weer thuis bent, morgen, overmorgen in de bedrijven, buurten, dorpen en steden nu al alle noodzakelijke voorbereidingen te treffen voor een massale herdenking van de Februari-staking in deze geest.

De Februari-staking is een daad van grandioos verzet geweest. Zij behoort daarmee het hele Nederlandse volk toe. Maar het moet heel duidelijk gezegd worden, kameraden, het is de CPN geweest die die staking organiseerde. Dat moet zelfs door de meest verstokte anti-communisten erkend worden, het kan niet meer worden verzwegen. Dát was de Communistische Partij van Nederland in de oorlogsjaren. Zij stond vooraan, communisten hebben heldhaftige

en zelfopofferende strijd gevoerd. De CPN behoorde tot de overwinnaars in de strijd tegen het fascisme. En nu staat diezelfde CPN vooraan in de strijd voor democratie en nationale onafhankelijkheid en vanuit deze positie eisen we onze rechten op, treden we op tegen hen die ons willen doodzwijgen en negeren. Juist als het gaat om kwesties van nationaal belang, waaraan onze partij zo een grote en onuitwisbare bijdrage heeft geleverd, dan moet rekening gehouden worden met onze partij. Vanuit deze positie nemen wij ook stelling in het regeringsvraagstuk.

Want ook nu gaat het om democratie, om vrede, gaat het om de strijd tegen rechts. De huidige politieke toestand vereist dat daarom Van Agt en zijn aanhangers worden verslagen. Hen moet de weg naar de regeringsmacht versperd worden. Want wie is Van Agt? Zoals al eerder door ons geconstateerd, kwekeling van Gijsen? Een man die als overblijfsel van het kabinet-Biesheuvel nota bene in de regering-Den Uyl verder naar voren kon komen en drijft op een vanuit de CDU/CSU geïnspireerde stroming in Nederland. Men zegt, deze Van Agt, hij is een twijfelaar, een soort nachtspiegel van het CDA. Maar er is systeem in zijn rechts optreden. Vanaf de handhaving van het ontwerp anti-stakingswet, het abortusvraagstuk, de drie van Breda, de zaak-Menten, de aanbedding van het CNV.

Samengevat zegt Van Agt heet dit ethisch reveil. Maar wie eens terugdenkt aan het jaar 1954 die ontdekt, dat hier stelselmatig vanuit de KVP, nu in het CDA, gepoogd wordt het toenmalige mandement van de bisschoppen te laten herleven. Maar dat is toch absurd. Dat mag toch niet doorgaan, na al deze enorme nederlagen die de KVP sindsdien heeft geleden, en die ze nu willen verdoezelen achter de zogenaamde samenwerking met de Anti-Revolutionairen en de CHU. Daarom is er alle reden een einde te maken aan de kniebuigingen voor Van Agt en de krachten die daarachter staan. Er is geen enkele reden zich te laten beïnvloeden of zich te laten intimideren door opiniepeilingen waar de minachting voor het oordeel van de mensen vanaf straalt. Het gaat om actie. Om alle krachten die in ons volk aanwezig zijn tezamen te brengen voor politiek die vredelievend en democratisch is en uitgaat van de verdediging van het levenspeil. Dat is de arbeidersklasse, die zich metterdaad opmaakt op het ogenblik voor de verdediging van de koopkracht; dat zijn zij die een enorme en unieke eensgezinde campagne tegen de Amerikaanse agressie in Vietnam hebben gevoerd, gedemonstreerd hebben en daarmee toendertijd ook de regering tot een ander standpunt wisten te dwingen. Laten we vooral niet vergeten dat deze bewegingen indertijd Biesheuvel verslagen hebben. Dat zijn ook de krachten,

arbeiders, intellectuelen, studenten, die nu opnieuw in geweer moeten komen om te belemmeren dat Van Agt de oude lijn van Biesheuvel weer opneemt. Tot degenen waarop de nieuwe regeringspolitiek moet steunen behoren ook de middengroepen, bondgenoten tegen de almacht van de multinationals en de banken. Daartoe behoren ook de mensen die zich verenigen in volkscongressen, zij die zich nu verzetten tegen militarisering in Limburg, in Drente, tegen de opslag van atoomafval in Groningen. Wij doen vanaf deze Nationale Conferentie een beroep op al deze krachten zich in de verkiezingen en daarna te laten gelden, zich te verenigen op punten waar we het nu over eens zijn, om zo een macht te vormen die perspectief kan brengen en zal beantwoorden aan de verwachtingen van de jongeren en ouderen. Het gaat om verandering van regering en de beste formule lijkt ons daarvoor te zijn: Van Agt eruit, de CPN er in!

Dit zijn naast de vraagstukken die we al in de grondslag voor deze conferentie aan de orde hebben gesteld, naar onze mening de centrale vraagstukken die nu ter discussie staan en waarover reeds in de grondslag en vóór deze conferentie de nodige stof is aangedragen. Het Dagelijks Bestuur heeft ter afsluiting van deze conferentie een oproep aan de Nederlandse bevolking voorbereid waarin in grote lijnen onze opvattingen over de politieke toestand en het daaruit voortvloeiende optreden van de partij en de massa aan u wordt voorgelegd. Het ontwerp zal straks aan jullie ter discussie worden uitgereikt.

Na de conferentie zal het er om gaan, de partijpolitiek uit te voeren waarbij de vergroting van de invloed van onze partij onder de massa centraal moet staan. De inspanning die daarvoor nodig is moeten we niet onderschatten. Dat zal onder de huidige omstandigheden vaak betekenen, dat ingeroeid moet worden tegen stromen van bedrog, het kweken van onverschilligheid door rechts, demagogie van pseudo-linksen, waarvan het optreden nu al weer aangekondigd is. Het is waar dat het ledental van onze partij aanzienlijk vooruit is gegaan, evenals het aantal lezers op ons dagblad De Waarheid. En daaruit blijkt, dat in toenemende mate de strijdvaardigsten zich bij onze partij aansluiten. Maar de ervaring heeft ook geleerd, gezien de tussentijdse verkiezingen en trouwens ook de uitslagen van de laatste Provinciale Statenverkiezingen, dat dit niet automatisch leidt tot vergroting van onze invloed en de doorwerking van onze standpunten onder de brede massa van de bevolking. Daarvoor is meer nodig, vooral een zorgvuldig optreden met overtuigende argumenten. Onze propaganda moet aan overtuigingskracht winnen en zich niet alleen richten op bijeenbrengen van grote massa's, maar vooral op het organiseren

van kleinere bijeenkomsten, waar ook debat mogelijk is, zodat mensen ook vragen kunnen wat zij willen weten en zeggen kunnen wat zij willen zeggen over onze partij en haar optreden. Iets wat we steeds meer ook ter harte moeten nemen: naast verhoging van activiteit moet ook de kwaliteit van ons werk worden verbeterd. Daarover moeten we spreken op deze conferentie. Daarvoor moet ook gewerkt worden aan de ideologische versterking van onze partij zelf, van zowel de oudere partijgenoten als van hen die nog maar korte tijd lid zijn van onze partij. Dat is een van de belangrijkste taken voor het partijleven. De ledenvergaderingen van onze partij zijn, vooral de laatste jaren, in omvang toegenomen.

En hieruit blijkt dat er honger is in onze partij naar kennisname van onze inzichten en ook van ons optreden in actuele situaties. Het blijkt, dat er een zekere verbreding heeft plaatsgehad in de samenstelling van onze partij. Dat is goed. Maar ook dat geeft geen reden tot het koesteren van illusies en het denken dat het allemaal wel goed zit. Het gaat er om dat elke afdeling, dat elke communist zijn activiteit richt op vergroting van de invloed van onze partij onder de massa door het uitdragen van onze politiek op bedrijf, kantoor, universiteit, onder werkenden, onder werklozen. Het gaat vooral ook om daden te stellen voor de verdediging van het levenspeil en voor de vrede. Daar hangt nu alles vanaf. Ook in de verkiezingscampagne die wat ons betreft daarom ook een vorm van actie moet zijn.

Op onze Nationale Conferentie, die dus nu begonnen is, zullen we kritisch en in positieve zin onze ervaringen uitwisselen, om daarmee niet alleen de grondslag voor ons optreden verder uit te werken, maar om ook garanties te scheppen voor de uitvoering daarvan.

Kameraden, we moeten ervan overtuigd zijn dat de CPN, onze Communistische Partij vooruit moet gaan. Dat is van nationaal belang. Dat moet ook, omdat onze partij zich wil inzetten voor de belangen van de werkende mensen.

De CPN, de Communistische Partij, is de partij van de werkers, een partij voor werk, vooruitgang en vrede.